

JOSEF HORA

TVŮJ HLAS

OBSAH

I

Jaro

Probuzení

Studánky, z nichž jsme nepili

Noc lásky

Ulice

Rudé stíny

Ruce

Za Majakovským

Na březích vod

Sít'

Podzim

Sen

Vy všichni

V jasu ztopené

II

Někde v dálce

Ústa

Okno

A jenom vítr všecko ví

Náměsíční

Soumrak

Den

Žně

Léto

Sny

Nemocní

Město

Odešli všichni

Ozvěna

III

Podjaří

Luna

Sobota

Duben

Idyla

Tam dole

Nebesa dnů jdou

Křídla

Oceán

Nad hrobem Baudelairovým

Závrať

Chvějí se světla

V šeru

V dešti

Sen

V mlze

Elegie

Jezero

Podzim

I

Jaro

Mraky jdou

zas jako kdys.

Ten věčný tvůj,

země,

jarní

rukopis.

Sníh ve vlasech

neseš, sehnutá.

Sůl slzí

ztuhlých

v porcelán, jenž taje.

Tvé oči,

Popelko,

ve větru lampy dvě.

Spi,

brzo bude ráno.

Ne sám,

my dva,

my tři a celé město

z kolébky tmy

tě zvednem omdlelou

a z dlaní průsvitných

sestoupí deště květů
na cesty, po nichž jdem
k věčným
hodinám práce.

Probuzení

Noc a vítr, poslové spěchající,
kapky deště na okno bubnující,

sen, jenž mě vedl šerem sladkých kouzel, –
kéž bych se býval neprobouzel.

Ta slova, slova snu křídla duše mé měla,
ta ňadra, ňadra snu na mých prsou se chvěla,

ta rosa, rosa snu zářila žhavě
po mých prstech a po skloněné hlavě.

Cítil jsem vše, co nikdy neprocítím,
bral jsem si vše, co nikdy nezachytím,

smích bez konce, rty, jež se neunaví,
a vlny, vlny chvil, jichž odliv neodplaví.

Zvuk strun a teplo u ohně, jenž praská,

a teplo slov a teplo těl a láska,

sen, jenž mě vedl šerem sladkých kouzel, –
kéž bych se býval neprobouzel.

Studánky, z nichž jsme nepili
Studánky, z nichž jsme nepili,
průzračné nápoje, světélkující noci,
když černý anděl neklidu nás pokouší
a smáčí
naše chvějící se kolena,
jež neznají
komu se klaněti,
v čirém modru tvých hlubin, kouzlo světa!

Ach, milovati vás,
bratry a sestry,
jichž nevidíme očima příliš hrubýma,
příliš černé, aby vás viděl náš den,
příliš bílé, aby vás viděla naše noc.

Květy, jež darem jsou
předčasně neuvadajícím,
s výkrojem vašich rtů a teplem vašich dlaní.

Slova, jež neumírají, když přešel zvuk,
a stesk věcí pomíjejících, když nám namlouvá,
že přejde jaro a láska jak šum vodotrysku.

Noc lásky
Po písku promenád
noc lásky kreslí stíny.
Šat z těla na zem pad
a dozněl do tišiny.

Nad rukou zdráhavou
plá žádostivá zář
a plachty krve jdou
přes ozářenou tvář.

– Mlč, mlč jen, proboha,
a nesvlékej mi šat,
jsem horká, ubohá
a musím se ti vzdát.

Na bílá kolena
mi spadl dech tvých úst.
Ó, cesto šílená,
kam, kam chceš ještě růst?

Kam ještě jít chceš
po mapě mého těla?
A co v ní nalezeš,
o čem bych nevěděla?

– Jez hučí do noci
tvé pleti a tvých úst
a není pomoci,
vše růst chce, růst a růst

jak rozčísnutý strom,
jenž hoří v nebes tvář,
jak požár v domě tom,
kol něhož chodí žhář,

jak poděšený zvon,
když bije v divý sluch
a drtí mnichův ston,
jejž neukojí bůh,

jak bílých koní cval,
jak smrt, jež v lůžku skučí,
jak vše, co miloval
kdy člověk a co mučí.

Ulice

Ulice prázdná tápe mezi domy

bez kročejů a ani hlas

o hrany zdí se nenalomí,

nezakrvácí nás.

A přece krok i hlas jde mlčením dál,

bez těla, jenom dech,

proud těch, kdo přešli, prochází mou tváří

a z jejich úst mi tone na ústech

modř května, plnost září.

A šedé stíny v čirých sklech.

Šli, šli a nepřešli a nikdo neodešel,

smích dětí usnul v nás,

stín hladu z cizích očí do nás vešel

a jako lampa pod čelem nám zhas.

A tolik rukou, tolik rukou svítí

mi na prsou.

A tolik kvítí, tolik kvítí

padá na hlavu mou.

Rudé stíny

Když oheň v šeru mává rukama
a hází z kamen na zed' rudé stíny,
vlak za vlakem se žene z neznáma
a letí s námi do tmy, do ciziny.

Hluboko v nás se vzbouzí práce měst
a prostor stepí, kde co krok, to míle.
Ach, růže dále! Nepřestanou kvést
a v rudých stínech voní zase bílé.

Plamen jak had se po zdi vyplazil
a mořskou pěnou stříkl po mé pleti.
Šept přístavů a šepot modrých mil
nad sopkami a v mrtvých chaluh spleti.

A když jak plachta potopená v tmách
bezvládně klesá na měkký klín ticha,
jsme na dně, slyš, a jdeme po troskách,
čerň hrobů, zlatem dlážděných, tu dýchá.

Tvá ruka jako ruka plamene
se vztyčila a klesla, kapitáne,
a sláva děl, jež v hloubi zelené
o novém ohni sníti nepřestane.

A strašné oči potápěčů všech,

jež ztrnuly nad závějemi zlata.

A kouzlo perel, mlžné jako vzdech,
po jehož tvaru marně slepec hmatá.

Jsme na dně, slyš, a jdeme mlčením,
v němž jako kouř se chvějí mrtvá slova.
Ale až procitnem a vstanem, vím,
v pozdravu našem zazní temně znova.

Ruce

Malátné ruce dělníkovy
leží na stole jako kytky.
Voní z nich olej se železem,
se stromu práce spadlá snítka.

Jdou světem jara, máj se chvěje,
naděje v očích usmívá se.
Chtěli bychom se jednou vzdáti
také lásce a také kráse.

Dým z ležících rukou stoupající
aby se změnil v mhu nad květinami.
Úsměv svátku, v mrak prchající,
aby zůstal i ve všední dny s námi.

Za Majakovským

Sebevraždy v samotách bez konce,

světla v průvanu na hřbitovech.

Řeka Moskva teče tichounce,

konec víření bubnů ve tvých slovech,

konec po zuby ozbrojených vět,

už střelu jen, by srdce rozedrala.

Krok zástupů, jímž zněl jsi, oželet,

aby se jedna žena rozplakala,

aby se trubačovy polnice zvuk

rozlil zelenou vlnou marných smutků,

zapřených snů a věčných muk

pod bubnující pýchou lidských skutků.

Na březích vod

Na březích vod našeho dětství

tomahawk spí.

Náčelník Siouxů tam leží,

už nikdo ho nevzbudí.

Tam, kde jsi spočinul, náčelníku,

valí se tma.

Nad kabinami Titaniku

hovoří voda a mha.

Nejsi a nebyls. Tvá rakev

je ze zlata mých snů.

Jen tvoji válečnou stezku

jsem našel a zas po ní jdu.

Plačte! Dni bez milosrdí

jsou krásné i tak.

Slzami zalit, nový

kraj lovišť nám ukáže zrak.

Slyš bubny bez bubeníka!

Slyš ulice hřmít!

Svět se vzbouřil a vzlyká:

Jen ne klid, jen ne klid.

Sít'

V koutě čekárny jak pavouk a sám,

když telefon za stěnou drnčí,

hlas daleké tmy,

na deště květů si vzpomínáš,

na modrých zálivů dlaň,
na cizí hudby, cizí hry.

A vlaky jedou jinam, než chceš,
a nad vlaky, nad poli hejna vran
a šero když z tváře si odhrneš,

stříbrné myšky hvězd,
zlaté oči všech loďstev v tmách Atlantiku,
zvučící pěnu cikád svoláváš na pomoc.

Tak stále čekáš, za okny stíny jdou,
na onen úsměv, jenž v poesii jen
září a nad vodou,

v koutě čekárny jak pavouk a sám
a stříbrné dálky sít',
klubko, jež rozpřádáš v světlou nit.

Podzim

Bylo mi tak podivně.

Závrať mě obešla

pod vadnoucimi stromy

hořká a mdlá.

Milenci se zlatýma očima
tu před chvílí šli.
Nesla tak pyšně svá ňadra
a rozkousané rty.

List padal, byl zelený,
na písku zhněd.
Ti dva se navraceli
kolem mne zpět.

Byli to oni,
či nebyli?
List hnědne, vítr padá,
pták zakvílí.

Zakvílí, zamává křídlem,
dým, černo a pád.
Chtěls takto, můj máji, můj červne,
být do prázdna svát?

Sen
Zdalo se mi, že chodím po horách.
Sníh padal na zem v širokých záclonách
a lyže ujížděly, hodiny odzváněly,
dívký padaly, vše smíchem rozezněly,

hledal jsem mezi nimi tu pravou, tu tebe,
hledal jsem mezi hvězdami tiše spící nebe.

Tu tebe, tu tvář měst, tu rychlovlaků smích,
hmátl jsem po tvých vlasech a nahmatal jsem sních,
nahmatal jsem sních hvězd, dlaněmi svítící,
dech vloček studených, na čele tající,
dech pramenů, hučících dole pod závějí
jak jaro, jež nekvete ještě a jež mám nejraději.

Zdalo se mi, že scházím z bílých hor.
Doprovázel mě ledové vody chór,
lesk vrcholů protínal se v mých očích s leskem věží
a bystřin, jež běží a běží, teplých vln na pobřeží,
teplých vln na pobřeží moří, k nimž dojdeme,
když na ledovců mrazivé světlo v snu zapomeneme.

Kytary bludných lásek pod stany kočovníků
přesypávají písek času, jenž nemá vzniku,
a písek pouští, jenž do snu mi napadal z měst,
z těch cizích měst, v nichž jsem bloudil, z těch elektrických cest,

jež předou a předou dne soumrak a průvanem světél svých
vše drtí na prach a dým, tvá skla, tvá ňadra, tvůj smích,
a vše je myšlenkou pouhou, již odpoutal můj sen
od tíhy vedra, chudoby, hořkosti práce a žen.

Vy všichni

Když ze všech oken hudba zní,
za vrchy z mlýnic praskot žit
a ze tmy motýlí padá pel,

o čem budeme spolu hovořit
v ten večer modrý, večer mlhavý,
vy všichni, s nimiž jsem kdysi šel?

A večer nad ohněm, když dlouhý stín
se položil těžce v náš obličej
a v šelest vody, plné listopadu,

chlad samoty když zavál z kapradin
a v žhavém uhlí vítr zasyčel,
hlas sýčka ze zřícenin hradu?

Těch zádumčivých nocí podoby,
přízraků oči v šeru světnice,
hlasy za řekou, měkké jako dotek,

svět zašlý, jež srdce rádo by
cítilo bít, hřmít v bouři ulice
jak tenkrát, když v slunci námi protek?

Meč mezi námi se leskne a chlad,
pohled, jenž všecko ví a pohrdá,

nesouhlas krve, vlaků zmeškaných dým.

Po zemi válí se dohraná naše hra,
smích tváří, jež čas přišel podupat,
střepy slov, jimž už neporozumím.

V jasu ztopené

V jasu ztopené

ulice,

domy,

tváře.

Kdo si vzpomene

zítra

na tolik záře?

Na malé ruce

bledých paprsků,

stříbrné nehty

skotačivých vln,

na dětské vlasy,

na poupata rtů?

Nebesa šikmá,

mračna prchavá,

na pokynutí

hlavou
zdráhavá?

Jdem z jasu v jas
a tma nás prostupuje.
Hluboko v nás
jak loď se zlatem pluje
tvůj hlas,
tvůj hlas.

II

Někde v dálce
Někde v dálce už voní bezy.
Někde v dálce už
s kloboukem v ruce po zelené mezi
jde zamyšlený muž.

Člun po vodě se houpe, vítr vane
a vše je slib,
jenž z modrých větví tichým světlem kane
do vůně lip.

A je to jenom obraz tvého těla,
vzdálený chodec ten,
do jehož vlasů mlha napršela

ti jarem, jehož není.

Tím jarem, jehož není
a jímž už dnes se cítíš přemožen.

Ústa

Vlhká ústa střemch nad řekou,
vlhká ústa tvá,
vodo dovádívá,
louko zelená.

Vlhká ústa oblak nad lesy,
ústa sedmikrás na tvých rtech,
se stříbrnými nebesy
se líbá klas i mech.

Stále hlasitěj zpívá pták,
zvedá se hlas
krve v nás.

A sluncem obnažen
pad polibek
na vlhká ústa žen.

Okno

Otevřel jsem okno do tmy tekuté,
hvězdy na mne stříkly se slavičím zpěvem.
Pamatuješ na tmu se slavičím zpěvem
v oné noci černé, husté, tekuté?

Otevřel jsem okno do tmy stříbrné,
kolem mne jak šál se omotal šum jezu.
Pamatuješ na tu těžkou vůni bezu
na měkkém dně noci oné stříbrné?

Otevřel jsem okno do tmy, hovořící
se slavíkem, jezem, s kruhy na měsíci,
s doznívajícími kroky na silnici.

Otevřel jsem okno, kroky zašly v tichu,
kroky našich dávných, sladkých, plachých hříchů
po tekuté tmě a po stříbrném tichu.

A jenom vítr všecko ví
Uhořel věnec májový,
uhořel v tvrdém kamení
a vítr, jenž spal v mechoví,
vzal popel z rukou plameni.

Posypává jím písmo stop

a náruči, jež objímá,
vystýlá milosrdně hrob
dlaněma svýma suchýma.

Uhořel věnec májový,
uhořel hlas, uhořel smích
nad plujícími ostrovy

tvých očí potmě vidoucích.
A jenom vítr všecko ví
o plameni, v nějž tiše dých.

Náměsíční

Jde luna přes lesy a komíny a tuje,
spícímu tuláku lži v mlze vypravuje.
Vášnivá jako led je luna ve své kráse,
snům dětí a snům žen, snům slepců podobá se.

Sklo bludných paprsků na vlně rozechvělé
a vůně bez lásky, zpěv květin bez neděle,
dech slov, jež padala jak rosa na tvář spící
pozdravem vod a hvězd z tmy věčně žalující.

Po bledém paprsku, jenž zazněl u hlav lože,
chvějícím se jak nit pod rudým ostřím nože,

vystupují tvou tmou, věčně vanoucí bože,

vystupují a jdou. Kdo před pádem je chytí?

Nevolej za nimi. Nech z ticha v ticho jíti

ty náměsíčníky, jimž jiné světlo svítí.

Soumrak

Když okno za oknem se rozsvítí a hasne,

byly jste, dny mé, krátké, vím, a krásné

a vody svit a větru van

mé oči s vámi roznes do všech stran.

Na všecky strany, tam, kde zněly hrany

a po květech šli motýli a panny,

vlak po mostech jak pozdrav města jel,

v němž nikdy nic než žal jsem nenašel.

Nic nežli žal, ten krásný žal,

jenž jako vzducholod' v dál odplouval,

v zeleni parku básník s Musou stál.

Nic nežli žal, ten krásný žal,

jenž jako žena mě vždy miloval,

když jsem se o tebe, prchavá lásko, bál.

Den

Pod věncem hor, jichž čedič ušlechtilý
se modrá v slunci břitkou ocelí,
ospalým městečkem jsme k řece zabloudili
v měsíci máji v neděli.

Po řece široké, v níž chví se rovnovážně
útlými rameny stín věží kostelních,
lodičky vratké smekají se vlažně,
kolena děvčat tisknou se k sobě v nich.

Posypte nás svou střemchou, staré háje,
když dívčí zrak v mlze pod větvemi taje
a vlny vod a ňadra žen

v měsíci máji, v rozesněném máji
jenž našim rtům je tolik podoben,
jak ptáci do hnízd v dlaně pospíchají.

Žně

Šelest kosy jako zlatý had
ovíjí se kolem nohou klasů.
Necítíš ten ocelový chlad,
doprovázející rovnost času?

Stoupej, šedý ptáku, hroudo z hrud,
odnes k výším píseň zněmlé země.

Ze světla a ze železa skut
zazvučel čas žní a chví se ve mně

vlnou lesů, dlouhých pohledů,
vlnou mrákot, těžkých utkvění.

Stanu-li se žencem, upředu

si z vás chléb a nové osení,
stanu-li jak na rozcestí kříž,
dám vám ztuhnout v smrti znamení.

Léto

Vlaštovky vzpomínek nad jezery mých dní,
nad jezy vteřin mých, v noc odplouvajícími!
Hry modrých hlubin, v nichž se rozpomínají
na sebe úsměvy, věnčené souhvězdími!

Jde léto zářivé ve vůni zralých žit
a přičinlivý čas nad rovinami bloudí.
Jak nyvá citera se chvěje ve mně cit,
jenž pláčem pramene z dna těla mého proudí.

Šum listí v dechu dní jsi, živote můj, byl

na ústech červenců, jež mlčky ve mně zrály.

A hlas, jenž promluvil na křižovatkách mil,

se pojí k novému v proud větru neustálý,

abychom cítili, jak teče teplo žil

a sladká ozvěna jak vrací nám hlas z dáli.

Sny

Noci teplé jak ruce, tisknoucí se v tmách,

ohně pod lesy, houpavé zpěvy trampů

a plaché oči těch, kdo rozsvítili lampu,

obletují je můry, vzpomínky a strach.

Voda syčící nad ohněm v roklinách,

voda v kamení, když jako krev se valí,

jako krev těch, jež v dřímotě se vzdaly

s nehty v mechu, s panenkami očí svých ve hvězdách.

A nevědouce nic, dýcháme temný šum,

motýli cizího dechu krouží kol nás,

otvírajíce okna našim snům.

Okna našim snům,

zrak upřený k nebesům,

ústa skloněná nad hroznů sladký čas.

Nemocní

Hořícím bronzem se leskne lom
a pod skalami, kde zelený chlum
pne koruny svých lesů k nebi jako dóm,
koupe se v slunci sanatorium.

Jen ruky stín tam v okně tom
a záblesk světla ji zvedne k rtům,
pták vzletěl nad zvučící strom
a churavých sten nese k nebesům.

S hor v údolí se sype kamení
na lidská prsa, na lidský vzdech.

Jdem po žulovém dláždění,

naše prsty tkví na tvrdých zdech
a v polekaném plameni
vadne krev nemocným na ústech.

Město

Tiše zrcadlí se na hladině
věže města, most a továrny.

Tiše jdou hodinu po hodině
ulicemi pracující dny.

Tiše zraje zrní v rovin klíně,
lehce vlá jím vítr rozmarný.
Tichý večer po špičkách jde v síně
s vůní lip, včel bzukotem a sny.

A ty, jenž jsi nepokojně vzlét,
a ty, jenž jsi na cestu se dal,
aby vichrem přioděl tě svět,

na bouřlivá křídla svá tě vzal,
lze si vzpomenout přes trosky let,
jak tě tichý zvon zde kolébal?

Odešli všichni
Odešli všichni od řeky
a přenechali ji rybářům.
Po nich přiběhnou mlhy a kry
a zasněžený dům.

Rozmoklý, tiše si pomyslíš,
stoupaje po schodech:
Jak tvrdá je tato mříž,
jak měkký byl mech.

Najdeme úsměv mezi rty,

my všichni lidé, já i ty
a i ta ruka žebráková,

najdeme teplo nad ohněm,
anebo aspoň v dechu svém,
anebo aspoň teplá slova?

Ozvěna

Zakleta v lese, spím a probudím
svůj hlas jen hlasem tvým.

Do ticha skal, do mrákot mechu
jdu provázet dech tvého dechu

a v listí kolébavý smích
vydechnu obraz kroků tvých.

Zavolej, až tu zbloudíš sám,
vidinám snů tvých tělo dám.

Zavolej, přijdu, večer, k ránu,
na rtech tvých úst se rtoma stanu,

na prsou tvých mých prsou zdvih
se zrodí v oči záblescích,

dva ptáci vzlétnou v čirém jase.

Zavolej, stvoř mě, živý hlase!

III

Podjaří

Vysoko na horách

průsvitný vítr vane.

Nevidíš, tušíš jen,

nevíme, co se stane.

Hledíme z příšeří

do mlčícího času.

Chvějem se daleko

od velikého hlasu.

Luna

Nebesům na ňadrech

hrob rozkvétá,

poušť, město v mrtvých zdech,

tma bez léta.

Bez léta, považ si,

a milovat!

Kdo uhasí

ten mrtvý chlad?

Sobota

Vanou květy, šumí tmou,
s dechem spících v dálku tekou.

S rybami a se srnou
hvězdy brouzdají se řekou.

Mlčí vůně, mlčí hlas,
jenž nás volal po den celý.

Usmívající se čas
obléká se na neděli.

Duben

Děšť padá na město,
děšť a kouř,
prší štěstí.

Je jaro, nevěsto,
jen houšť, jen houšť.

Chudá svatba jde pěšky.

Idyla

Milenky tiché jak ovečky
jdou silnicemi.

Milenky tiché jak ovečky
s hlavou k zemi.

A vlci na ně čekají
v zeleném křoví.

Vlci, toužící po ráji,
či po pekle – kdo ví.

Tam dole

Stín táhne nad hrobem,
bubeník vzduchoprázdna.

I mrtví žárlí, věz!

Smuteční vrba srázná
tříští svou němotou hlas.

Tam dole pomlouvají nás.

Nebesa dnů jdou

Nebesa dnů jdou. Z oblaků čas sněží.

Na neshledanou. Kde ta země leží,

v níž na rtech se ti nerozplyne znova
polibku tíha, chladná vločka slova?

Nebesa dnů jdou. Větry odnášejí
lesk půlnoci a hvězdné nože její.

Kde je ta zem, v níž trvá květ i nebe
déle než obraz, vržený jím v tebe?

Křídla

Křídla, mít křídla! Loď k výši se vznáší
a v modravu zaniká.

Všechny unáší, neunáší
kormidelníka.

Šumí dálka jak sklenice vína
k bohu, k světu bez času blíž.
Oh, tího, – jediný nezapomíná:
ten, jenž tě nese v tu výš.

Oceán

Těla průsvitných ryb pod hladinou
jako bledé stíny světél plynou

bledou říší bez cest, snů a cíle,
jenom míle, nekonečné míle.

Tichá rozkoš zlaté barvy spánku,
tichá smrt v neviditelném vánku,

tichý smích v tmě solí zelených,
tiše kvetoucí a mroucí smích.

Nad hrobem Baudelairovým

Plují lodi zas

k jižním ostrovům,

rozkoš, ticho, jas

se sklání k nahým rtům,

rozkoš, ticho, jas,

pleti mahagon,

bílých jedů hlas

a temných rájů zvon.

A ty tu spíš,

k nebi zvrácený kámen,

nad tebou výš

šlehá vášní tvých plamen,

z těla vykoupen,
znící zlatým slovem
v bdících žal, spících sen
jak déšť nad hřbitovem.

Závrať

Té závratí, vidět ptáka, jak vzlétá,
zahradníka, jak pod rukama
mu kvetou z hlíny všechny barvy světa,

proměna podob na tvé lidské tváři,
dětský úsměv, jenž v ohňostroj se mění,
a trávy září, kroky v travách září.

Viděti bílé prsty v temném vlase,
tisíce sluncí na měkkém dnu lesa,
když polednem zpěv klasů rozdouvá se.

Tančící chvíle v šatu našich písní,
jasnou pleť hodin, padajících z jezu
za hudby vln, jež modrým světlem třísní

naše oči a rty jak snítka bezu.

Chvějí se světla

Chvějí se světla na náměstí,
chvěje se křehké lidské štěstí.
Chvějí se dny do tmy zapadlé
v tvém ozářeném zrcadle.

Otřel se vítr o mé skráně,
dech květin zarosil mi dlaně.
V tisíci zracích zachvěla
se první láska bez těla.

Chvějí se ruce unavené,
boky vyšlehlé do plamene.
První bouřky jdou nad hlavou
meruněk vůní třaslavou.

V šeru

Světlemodrá barva her,
barva smíchu zlatovlasá
tančí, hled', až v navečer,
jenž už jenom stíny strásá,

tančí ještě po travách,

v nichž už pták a světlo dřímá.
Tančí do dětských snů v tmách
pod očima zavřenýma.

V dešti

Proč toužiti v dešti po modři,
proč nad plačícíma očima
litovati, že nezní smích?

Necht' splývají k lesům ty záclony,
necht' srna, jež plaché oči má,
jak vlna se rozplyne v nich.

Necht' padá déšť, necht' ze všech stran
sny padají na těžkou hlavu
a doznívají ve bdění.

A písňě svatební, zvuk hran
necht' vplovou po šedivém splavu
v tvé věčné, plodné mlčení.

Sen

Noc tichá, hvězda spanilá,

jež do pokoje nahlížela,
čas mladosti mi přisnila.

Zahrada podle potoka
se jabloňovým květem rděla
a dýchala tak zhluboka,

tak zhluboka a čistý hlas
jako hlas matčin zpíval v stínu,
v hluboký klid, v hluboký jas.

Ty oblečená v bílý šat,
ty zpívající v modrém stínu,
jenž v měkký závoj oděl sad,

přiblíž se ke mně, polož dlaň
potichu na plaché mé čelo
a vlij svou píseň na mou skrání.

Vlij na ni všechnu mladost svou,
to jaro, jež ti v ústech znělo
a zvonilo tvou zahradou.

Noc tichá, hvězda spanilá,
jež do pokoje nahlížela,
čas mladosti mi přisnila.

Čas mladosti mi přisnila
a potichu zas odcházela,
tak smutná a tak spanilá.

V mlze

Astry a chrysanémy,
hořící na hřbitovech,
světélka polekaná
v mlhách posledních dní!
Rezavý přízvuk smutku
se tříští v lidských slovech
a věta nedokončená
v tmě bez ozvěny zní.

Do mlhy, do tmy kráčí
člověk, jenž nedomiloval,
s ženou, jež nedočká se
července dětí svých.

Pláčí dny, rosa smáčí
vlasy, v nichž motýl se schoval,
a rez našeho hlasu
schne na stromořadích.

Elegie

Hovořil s květem květ,
voda s paprskem.

Musím tak daleko zpět,
abych našel tu zem,

tu zemi jitřních zor,
rosy ve vlasech žen,
ticha pod štíty hor,
z nichž přibrouzdal se den.

Líbal se vítr a list,
vzduch s ústy, s jasem jas.

Jako obloha čist
hlas přátelství zněl v nás.

Jak jezero nebe svít
tvář tvář tam zrcadlí.
Ale kudy tam jít,
když v tmě jsme se propadli?

Jezero

Jezero září mezi lesy.

Básníku stínů, kde jsi, kde jsi?

V zrcadle vod se zhlíží hrad

co pomník snů, jež měl jsi rád.

Van vůní letí po rákosí.

Den koupe se v krystalech rosy.

Hrdliččin hlas zve k lásce zas.

Nepřijde básník mezi nás.

Kameny naze v skalách svítí.

V herbářích vadne zašlé kvítí.

Jenom co světlo uplyne!

Jenom co soumrak zahyne!

Nestrachuje se času záští,

stane tu básník v temném plášti

a do vln černé závěje

se beze zvuku usměje.

Podzim

Stříbrný večer v chladu tál,

hnal větrem dívčí hlasy.

Srp měsíce šel, očesal

tmou porosené vlasy.

Jen slova vln, jen slova žen,

stín za záclonou světla jen,

jen zrcadlo, v něž podzim dých
stříbrný popel snění mých.